గోడలకి కళ్ళు

శ్రీ ద్వివేదుల సోమనాథశాస్త్రి

"ఏంటే చూస్తున్నావు అక్కయ్యా! నాకూ చూపెత్తవూ!" అన్నాడు ఓ ఆరేళ్ళ కుర్రాడు. తలుపు సందులోంచి ఆత్రుతగా చూస్తున్న కామాక్షి కొంగు లాగుతూ—

"ఇస్ వెధవా! తప్పు! నువ్వు చూడకూడదు! పోయి పడుకో!" అని కామాక్షి వాడికో మొట్టికాయపెట్టి తన ధ్యాన్నంలో మునిగింది.

"ఒసే ఏమిటయిందే! నన్నోసారి చూడనీ, అంత యిదయిపోతున్నావేమిటి?" అంది లక్ష్మి పైకి వినబడకుండా—కామాక్షి మొహంమీద మొహంపెట్టి.

"అబ్బ! వుండవే ఘస్తున్నావేమిటీ! చూడనిస్తావా? ఏదీ"...అని కామాక్షి లక్ష్మిని తోసేస్తూ అంది.

"ఎంతసేపని చూస్తావు! నన్నోసారి చూడనీ."

"ఊఁ! ఆ పక్కనించి చూడవే నన్ను బాధపెట్టక."

ఇలా మొత్తంమీద కిసకిస లాడుకుంటూ కొంచం కాలంలోవున్న ఆడపిల్లలే...నలుగు రైదుగురు...ఆ ద్వారందగ్గిర మూగి నవ్వుకుంటో, గుసగుస లాడుకొంటో మహా 'ఇద'యి పోతున్నారు.

ఇంతలో ఓ వితంతువు వచ్చి.

"అయ్యో! సింగారంవా? బావుందర్రా బావుంది, మీరూ మీ వాలకమూను, ఏమిటే చూస్తారు? అలా ఎగబడిపోయి; విరగబడిపోతూ? సిగ్గులేవూ? పొండి! బాగుపడ్డానికా? ఇలాటివే చెడిపోయే బుద్ధులు. కాలంవుండగా మీకేం తెగులర్రా! పొండి అవతలికి!—అవునే నాగులూ; నువ్వా వున్నావూ? పెళ్ళికాని పిల్లవి. ఆ మాత్రం జ్ఞానం వుండొద్దూ! అయినా నిన్నని ఏంలాభం పెద్దవాళ్ల అదుపూ ఆజ్ఞా వుండాలిగాని. తప్పు! అవునా? ఉండు మీ అమ్మతో చెబుతాను. ఇప్పట్నుంచే యిలా అయితే ఆ తర్వాత అయినట్టే వెళ్లండి యిళ్లకి! అలా చూస్తారేం!"

అని కొంచం గద్దించి చెప్పేటప్పటికి, ఒకొక్కరూ అవతలకి తప్పుగున్నారు. యింతా చెప్పిన ఆవిడే సైనుపంచ చెవులకి తగిల్చి, తలుపు సందులోంచి చూడ్డం మొదలెట్టింది. యీమె వెనకాలే వెంకమ్మగారు కూడా వచ్చింది...

"అవునే వెంకమ్మా. ఎరుగున్నట్టు అంత చనువుగా పలకరిస్తున్నావేమిటే!" అంది. సందులోంచి చూస్తూనే సుబ్బమ్మ.

"ఏమో మనకేం తెలుసు? పెళ్లయిం తర్వాత ఏడాది పూరికనే వున్నారుగా—ఆ లోపుని వాళ్ళేం మడిగట్టుకు కూర్చున్నారా? మాటాడుకొనే వుంటారు!"

"అయ్యో య్యో య్యో య్యో...!"

ఇది వినగానే—

"ఏమిటే ... దొడ్డమ్మా!" ...అంటూ మళ్ళీ యిందాకటి అమ్మాయిలే పెళ్లిగా వెనకచేరుకున్నారు.

"ఇదేం చోద్యమొసే! యింకా పోలేదూ! ఎంత విరగబడిపోతున్నారే! మీకేం తెలీదనా? అలా చూస్తారూ? మీకు పెళ్ళిళ్లవలేదూ? కాపరాలు చేసుకోడం లేదూ? మరీ పిన్నాపెద్దా! మంచీ చెడ్డా!! లేకండా పోతూంది! చూశావే వెంకమ్మా!"

"అవునర్రా అవును! మీరు చిన్నవాళ్లు. చెడిపోతారు తప్పు! కూడదు. పొండి!"

"ఇన్ని చెబుతూ యిన్నేళ్ళొచ్చి మీకు తెలియకనేనా అంతలా చూస్తున్నారు?" అని ఆ నలుగురిలో ఎవర్తో పుటుక్కుని అడిగేసింది వుండబట్టక.

"ఆఁ! ఏమిటేమిటీ? మా సంగతి వేరు! నిన్నకాక మొన్న మా కళ్ళముందు పుట్టి మాకే చెబుతారే? ఎంత పెడసరప్పిల్లలయిపోయినారే!"

"పదండే పోదాం... మనకెందుకు"—అంటూ ఆ నలుగురూ వీళ్లకి తెలియకండా ఆ పక్కనే కిటికీదగ్గరికి చేరుకున్నారు.

*   *   *

"కమలా! యిన్నాళ్ల ఎడబాటు నీకు కష్టం అనిపించలేదూ?"

"మీకు లేనిది నాకెందు కుంటుంది—మీతోపాటే నేనూను"

"యీ మొదటిరాత్రి నీకెలాటి అనందాన్ని యిస్తూందో చెప్పవూ?"

"..............."

"చెబుదూ...!"

"మీకో!"

"నాకే ఎవరనుకుంటారన్న భయం, ఎవరు చూస్తూరో అన్న బితుగూ లేకండా...యిలా ఉండడంకన్నా...అప్పట్లో దొంగతనంగా... అదేబావుంది!

"అవునండి...యీ నలుగురిలో నాకదోలా వుంది,"

"యిది ఆచారంకదూ!"

"అవునుగాని తెల్లవారిం తర్వాత... నలుగురిలోనూ చనువుగా ఎలాగ తిరగడం? నాకు సిగ్గుగా వుంది...పైకి వెళ్లడానికి..."

"సిగ్గెందుకూ...సహజమైన విషయమే కదూ?"

"అయినా ఏమో అనిపిస్తూంది!"

పైబ్రా
గర్భాశయ రోగనివారిణి
సర్వ గర్భాశయ వ్యాధులను పూర్తిగా పోగొట్టి, సత్సంతానమును కలుగజేయుటలో యీ పైబ్రా మిక్కిలి ఘనతవహించినది. అన్ని షాపులలో దొరకును.
రు 2-8-0
KL
కృష్ణా లేబరేటరీ
బెజవాడ

"పోనీ నా దగ్గరేం సిగ్గులేదుకద!" అని దగ్గరగా తీసుకున్నాడు...ఆమెని...

"..............."

"రా కమలా! అలా మంచంమీద కూర్చుందాం."

వద్దండీ...యిప్పుడు—!"

"అదేవిటి యింతవు పూర్వమంటే భయంగాని యిప్పుడేం...యిహ నెవడూ మన నడిగేవాడు లేడుకదూ!"

"అటు చూడండి!"

"ఎటు?"

"తలుపువైపు?"

"ఏం?"

"..........."

"ఏం కమలా?"

"చూస్తున్నారు? చప్పుడు వినబడ్డం లేదూ?"

"ఎవరు?"

"అవతలవాళ్లు!"

"నీ కెలా తెలిసింది!"

"నాకు తెలుసు!"

"ఆఁ!...ఎంత సిగ్గు లేదు! ఏమిటి చూస్తారు? వాళ్ళ మొహం—యిదేం చూడవలసిందా?"

"ఏమో అలా చూస్తారు!"

"అంటే—"

"యిలా ఎవరికయినా యీ మూడు రోజులూ చూస్తారు?"

"వాళ్లకి సిగ్గూ లజ్జా లేదూ? అయినా ఎలా చూడగలుస్తారు? తప్పు కాదూ? ఎవరూ వద్దనరూ?"

"పిల్లలయితే పెద్దవాళ్లు కేకలేస్తారు—కాని పెద్దవాళ్ళే అయితే ఎవర్లనగలరు?"

"బావుంది యిదీ ఆచారమేనా ఏమిటి? కొంపదీసి!"

"ఏమో నేనోసారి, మాటవరసని అడుగితే అలానే అన్నారు!"

"బావుంది...యీ ఆడవాళ్ళకి మరేం పనులుండవు కామోసు!"

"అందులోనూ వెధవాళ్లకి."

"ఇలా ఎంతసేపని చూస్తారు?"

"తెల్లవార్లూనూ! వాళ్లకేమిటి!"

"తెల్లవార్లూనా? యిదేం బావుండ లేదు...వాళ్లకి తగిన బుద్ధిచెప్పాలి..."

"అదేమిటండీ! వాళ్ళపని వాళ్ళది మన కెందుకూ? అయినా వాళ్ళకి సిగ్గుండాలి గాని...ఎవరూ చెయ్యలేక ఊరుకున్నారా!"

"అలాకాదు! యిదేం జంతుప్రదర్శనశాల అనుకున్నారా?"

"అదేమిటండోయ్!"

"అవును. కాదు మరీ...బోనుల్లోనూ...యినపగజాల్లోనూవున్న జంతువులేం చేస్తున్నారో ఎలా వున్నారో...'జూ'ల్లో చూస్తారు...అలాగే యిక్కడ యీ గదిలో మనం ఏం చేస్తున్నామో వీళ్లు చూస్తున్నారు...అంతేకదూ...మరేం తేడా వుంది...ఛీ ఛీ...మనుష్యులా పశువులా? యిదెలా వచ్చిందో మనకి..."

"ఇస్ వెధవా! తప్పు! నువ్వు చూడకూడదు. పోయిపడుకో"

చేతిపనుల వర్తకరహస్య బోధిని

50 రూపాయలనుంచి 500 రూపాయల వరకు నెలకు సంపాదించవచ్చును ఇందు సబ్బు దినుసులు. సెంట్లు. అత్తరు. హేరాయిల్సు. పిప్పరమెంటు. వార్నిష్, వర్ణములు, పన్నీరు, షర్బత్తు ఊదువత్తులు. కర్పూరం. సిరా దినుసులు, గిల్టుయిచ్చే విధము, ఫోటో ఎత్తువిధము, దాణసంచా. మందులు, సులభముగా తయారుచేయు పద్ధతులతో 100 పేజీలుగల పెద్దపుస్తకము వెల రు 1-8-0, పోస్టుఖర్చు 6 అణాలు. మహారాజ పుస్తకశాల, 12, అరుణాచలమొదలి వీధి. మద్రాస్.

"యిది అనాదినుండీ వస్తున్నదే!"

"అవును. అదే నేనూ అంటున్నా... యిలాంటి అసభ్యమైన ఆచారం మనలో ఎలా యిన్నాళ్ళనుండి పాతుకుపోయింది? పూర్వులు యిదంతా చూస్తూ ఎలా వూరుకున్నారు.. పోనీ యిదో ఆచారం అని అనుకున్నా, యీ పైచూపుల్లో అర్థం, లాభం, ఏమిటుందని? పూర్వం వాళ్లు యిలాటి వాటికి వూరుకున్నా..యిప్పటివాళ్ళకిది కిట్టదు... అవునా! నువ్వే చెప్పేవు...యిప్పుడు... అయినా అసలు...యీ నలుగురిలోనూ యిదో పెద్ద ఘనకార్యంలా...అందరూ చూస్తూండగా ఒక పురుషుణ్ణి ఒక స్త్రీని.. చేర్చి...గదిలో పెట్టడం అన్నదే తప్పు— దీనివల్ల...భార్యాభర్తల బాంధవ్యం యీనాటినుండి శారీరకంగా కలిసింది– అని లెక్క చేసుకుండికి వుపకరించి, ఆ తర్వాత .. ఎన్నో యిబ్బందులు ... లేకుండా చెయ్యడానికి పెద్దలు ఆలోచించి పెట్టారు ... అయితే యీ దొంగచూపు లేమిటి? యిదేం బాగులేదు...వీళ్ళకి తగిన బుద్ధి చెప్పాలి!" వీళ్ళం చిన్నవాళ్లా చితకవాళ్లా! అన్నీ తెలిసినవాళ్ళే యిలా చూడ్డం ఏమిటి కొత్తగా!"

"బావుండదండీ! అనవసరంగా అందరూ ఆ తర్వాత అనుకుంటారు మన కెందుకు!"

"నువ్వేమీ మాటాడకు! అలా చూస్తుండు వూర్నాడు మళ్ళీ చెయ్యకుండా చేస్తాను!"

"ఒహూదాని కొహూటి వస్తుందండీ!"

"ఏవీఁరాగు తేలుకుట్టిన దొంగల్లా వాళ్ళే నోరు మూసుగొని వూరుకుంటారు. నువ్వూరుకో..."

అని అతడు తలుపుదగ్గరికి వెళ్ళేడు. యీ మాటలన్నీ పైనున్నవాళ్ళకి వినబడలేదా అని అంటారేమో! ఏమో!! అయినా వాళ్లు యిలాటి పుణ్యకాలాన్ని వదులుకుంటారా?

యీాయన యిలా అకస్మాత్తుగా గభాలున తలుపుతీసేటప్పటికి ఆ గాభరాలో అక్కడున్న అమ్మలక్కలు ఎటు పోడానికీ తోచక తబ్బిబ్బుపడ్డారు...అయితే ఆ వితంతువు లిద్దరూ...అంతలాటి సమయంలోనూ అనుభవం వున్నవాళ్ళు గాబట్టి, వాకిటి ద్వారం తొన్న తప్పుకున్నారు... కాని...అదుపు ఆజ్ఞల్లోవున్న ఆ అమ్మ యిలుమాత్రం — ఏమీ తెలియక భయంతో పెరట్లోకి పారిపోయారు! అతడు యీ రెండు తలుపులూ గడియవేసి గదిలోకి పోయేడు...కర్మవశాత్తూ ఆయన అనుకున్న విధంగానే జరిగింది. ఏమంటే — ఆనాడు అమర్చబడ్డ గది - వేరే కేటాయింపుగా వుంది. ఆ గది నానుకునే చిన్న సావిడి వుంది. ఆ గదికిపోయే ద్వారం ఆ సావిడిలో నుంచే వుంది. మరే తొన్నాలేదు' ఒహూ కిటికీకూడా అందులోనే వుంది. ఆ సావిడికి ఒకప్రక్క వాకిట్లోకివచ్చే ద్వారం, రెండోప్రక్క పెరట్లోకి పోయే ద్వారం వున్నాయి...అంతే – పెరట్లోకి వెళ్లాలన్నా అటుండి రావాలన్నా యీ సావిడిగుండానే రావాలిగాని మరోదారి తెన్నూలేదు. పెరటిగోడలయినా చాలా ఎత్తుగా దాటడానికయినా వీలులేకుండా వున్నాయి. అంచేత.....అమ్మలక్కలు చూడాలంటే యీసావిట్లోంచే చూడాలి, అలాగనే చూసి అతను తలుపు తియ్యగానే అమాయకంగా పెరట్లోకి పరుగెత్తేరు!

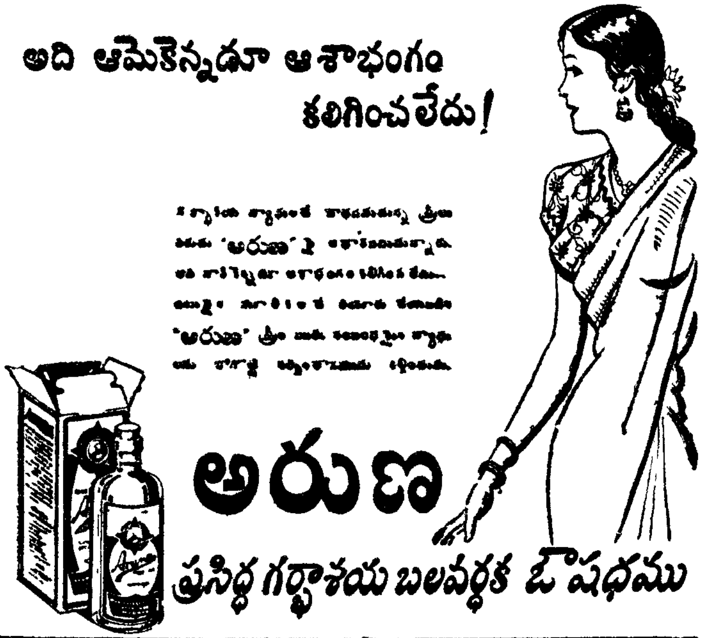

ఆయుర్వేదాశ్రమం లిమిటెడ్, మద్రాసు-17

"కమలా! అయిపోయింది!"

"ఏమిటండీ? ఏమిచేశారు?"

"నే ననుకున్నట్టు వాళ్లు పెరట్లోకి పరుగెత్తేరు...వెంటనే రెండు తలుపులూ ఘడియవేసి వచ్చేను."

"మంచి...పని...చేశారే! ... అని నవ్వుతుంది.

"యిహా నెలా చూస్తారు!"

"బాగుంది కానండి...వెళ్లి తలుపు తీసెయ్యండి బావుండదు—"

"ఏం!"

"మరి పెరట్లోంచి దారిలేదు...యీ చలిలో తెల్లవార్లూ మనల్ని తిడతారు!"

"కావాలి! అలా అయితేనేగాని బుద్ధి రాదు!"

"వద్దండీ నామాట వినరూ! ఆ తర్వాత నానా మాటలూ అంటారు...అదీకాక వాళ్లవాళ్లు వెతుక్కుంటారు!"

"వెతుక్కోనీ, ఏమననీ, యివాళ్లా వాళ్ళక్కడ వుండవలసిందే...బాగా యింటి దగ్గర చీవాట్లయితేనేగాని...రోగం వదరదు!"

"మీ యిష్టం. నే చెప్పేను బావుండదని. నా మాటవిని అలా చెయ్యండి..."

"నువ్వేమన్నా సరే తియ్యను...పడుకుందాం."

"బావుందండీ మరీను...మన కెందుకీ గోల."

* * *

"తలుపు ఘడియ వేసినట్టుందే కామాక్షీ..." అంది లక్ష్మి భయంతో.

"అవును నిజంగానే వేశాడు... చచ్చాం...ఎలాగ?" అంది వణుకుతూ కామాక్షి.

"అవునర్రా...మరోద్వారం కూడా లేదు. ఎలాగ నాకు భయంవేస్తూంది!"... అంది సుబ్బులు!

"...ఒసే...నాకు అదోలా వుందే...

మా అమ్మ - నాన్న - ఏమంటారో!" అంది నాగులు.

"అవునుగాని వెంకమ్మా! సుబ్బమ్మ ఏరీ?"

"అవును ఏరి చెప్మా!"

"బాగా తప్పించుకుపోయారే! ఆ ద్వారానపోయి వుంటారు! మధ్య మనమే బాగా వుండిపోయాం!"

"చెప్పలేనమ్మకి ఏడవ సిగ్గు! తలుపు మరి తీయకపోతే తెల్లార్లూ ఈ చలిలో ఎలాగు? మా ఆయన ఏమంటారో! ఏ మొహం పెట్టుగు వెళ్ళడం!"

"నేరక చూసేం...అసలే నామీద అతనికి కోపం - యింక తెల్లారేవరకూ ఇంటికి చేరుకోకపోతే ఒళ్లు హూనం చేస్తారు! నాకేం పాలుపోలేదు..." అంటూ ఏడ్చింది సుబ్బులు.

"ఏడవకే సుబ్బులూ - ఏంచేస్తాం... చేసుకున్నది అనుభవించక తప్పుతుందా! వీడమ్మ కడుపు బంగారం కానూ? ఎంతపని చేశాడే! ఎలా తెలిసిందో మనం చూస్తున్నామని! మాకు మాత్రం బెంగలేదూ? అసలే మా ఆయన అనుమానం మనిషి... ఏమంటారో!" అంది కామాక్షి.

"చంటిపిల్లని వుయ్యాల్లో వదిలేసి వచ్చేసు. మధ్యాన్నం పట్టిన పాలు... చిచ్చుపెడతాడు...ఎలా పోనూ!" అని అంది లక్ష్మి కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

"తలుపు పిలిస్తే ఆ దోవని ఎవరైనా వచ్చి తీస్తారేమో!"

"లేదు! ఆ ద్వారంకూడా వేసేశాడు.. చప్పుడయింది! యిహ మన గతి యింతే! వాళ్ళలో ఏమని చెప్పగోడం!"

"మా గొప్పపని చేశాడు లేవే! యిదేం వేళాకోళ మేమిటి? మర్యాదా మప్పితం వుండవద్దూ! ఎవరికీ లేంది వీడికే వచ్చిందా? మనకాలంలో మనవాళ్లిలాగే చేశారా?"

"పోనీ తలుపుతియ్యమని దాంతో నేనా చెబితే!"

"బావుంది! ఏమని అడుగుతాం. అయినా ఏం బావుంటుంది. యిలాంటప్పుడు...చూదాం ఎప్పటికయినా తియ్యకపోడు!"

"యీ మూడు రోజులూ అయినాక వీడు చూడమని బ్రతిమాలుకున్నా చూస్తారా ఏమిటే!"

"ఆఁ ఎవరిక్కావాలి! ఏం తెలియందా ఏమిటి?"

"అసలు మనం చూడ్డం నిజంగా తప్పే!"

"యిలా అవుతుందని అనుకున్నామా! నలుగురూ చూస్తున్నారని చూసేంగాని!"

"ఏదో అనాదినుండీ వస్తున్నదీ... ఎప్పుడూ జరుగుతూన్నదే.. అనుకున్నాం.. గాని..."

"అప్పుడే రెండుగంట లవుతూంది యింకా తీసేట్టు లేదే!"

"మరింక వీడు తియ్యడే! వీడి సిగ్గు బొగ్గులవా!"

"అయితే మరేం చెయ్యడం..."

"ఏంచేస్తాం.. యిక్కడే తెల్లారే వరకూ కునుకుతీద్దాం..."

"అమ్మయ్యో! రాత్రెల్లానా! రేపు ఏం మొహం పెట్టుగు యిళ్ళకి వెడతాం! ఏమని చెబుతాం - ఏమైనా వుందీ!..."

"అవును నిజమేగాని వీడిలా మొండికత్తి కూర్చున్నాడాయె! ఎలాగు మరి!"

"అంతే తిట్లు తినవలిసిందేను!"

"అదుగో అప్పుడే నాగులు కునికేస్తూంది!"

"అవునే నాకూ నిద్ర వస్తూంది!"

"అయితేరండి యింకెందుకూ! ఆ వరండాలో దొర్లుదాం!"

అని యిలా తర్కించుకుంటూ ఆఖరికి ఏంచేసేది లేక అందరూ కొంగులు పరుచుకుని పడుకున్నారు.

* * *

"అవునే వెంకమ్మా...మనం అలా వాటి తొన్న తప్పుగున్నామా! మన పుణ్యం బావుంది. ఆ గుంటలు నలుగురూ బచ్చార్ను!" అని అంది సుబ్బమ్మ...

"ఏం జరిగింది!" అని అడిగింది వెంకమ్మ.

"ఆ తర్వాత వాడు ఆ రెండు తలుపులూ బిగించేశాడట...వాళ్లు పెరట్లోంచి బయటపడ్డానికి దారిలేక అంతసేపూ ఆ చల్లో నానాబాధా పడ్డారట!"

"ఖాత్రీం బాగా అణిగిందిలే! మనం చెబితే విన్నారా! పెళ్లిళ్ళయి కాపురాలు చేస్తూన్నవాళ్లు - సిగ్గులూ లజ్జలూ వుండొద్దూ! మొగుళ్ళదగ్గర ఆమాత్రం భయం వుండకపోతే ఎలాగ?"

"అవునవును! మనలాటివాళ్ళం చూసినా అర్థం వుంది! ముద్దూ ముచ్చటా, వాళ్లకేం రోజూ జరిగున్నదేకదూ!" అని మొహం అదోలా పెట్టి అంది.

"అవునే-విన్నావా? వాడి అనుమానం మండా!

ఆ కామాక్షి మొగుడు...అది తెల్లవార్లూ యింటికి రాలేదని, మర్నాడు నానా తిట్లూ తిట్టి దాన్ని పుట్టింటికి తోలేశాడట! ఏమైనా బావుందీ!"

"అలాగా! యిది విన్నావా? సుబ్బుల్ని మరి లేవలేకండా చితకతన్ని వదిలేసట దాని మొగుడు. పాపం ఆ దెబ్బలకి అది కాబట్టి ఓర్చింది...జ్వరంతో మూలుగుతూందిట! నిజమేనా?"

"అవునే నే చూశాను! పాపం...ఏడుస్తూంది. లక్ష్మి మొగుడు...యింట్లో ఆవేళ లేకపోబట్టి సరిపోయింది. .అయినా వాడంత తొందరమనిషి కాడు లేవే!"

"నాగు లెక్కడా కనిపించడం లేదేం.. ఎప్పుడూ వీధిలోనే వుండేది!"

"యింకెందుకు కనిపిస్తుంది?...ఆరోజుని వాళ్ల...నాన్న...యింకెక్కడైనా తిరుగుతున్నట్టు కనిపిస్తే దాన్ని వాళ్ళమ్మనీ కూడా వూరులో వన్నాడుట! అంచేత వాళ్ళమ్మ ఎక్కడికీ పంపడం మానేసింది!"

"మంచి పనిఅయింది లేవే...ఆపాటి భయభక్తుల్లో వుంచాలి!...అయినా మన కెందుకులే...గోడలకి చెవు లుంటాయి... వూరుకో ఎటొచ్చీ మనమీద విరుచుకు పడతారు..." అని యిలా ఆ యిద్దరూ అక్కడు వుండబట్టక వాళ్ళమీద అనుకున్నారు. ★